

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	8
Handhaving	8
Omgevingsrecht	10
Omgevingswet	10
Wabo	13
Natuurbescherming	14
Waterwet	16
Wro	16
Overig omgevingsrecht	17
Ambtenarenrecht	18
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	18
Bijstand	19
Sociale zekerheid overig	20
TOZO, NOW, TOFA	20
Bestuursrecht overig	21
AVG	21
Bibob	25
Nederlanderschap	26
Open overheid	27
Toeslagen	28
Verkeer	29
Vreemdelingenrecht	30
Asiel	30
Richtlijnen en verordeningen	31

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 339

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1301](#)

Dienst Toeslagen.

Awb 7:10, 8:55d

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 6.10a, 6.10aa,

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BELSISSEN. BESLISTERMIJN. TOESLAGEN.

HERSTELOPERATIE. Vaststelling nadere termijn aan de Dienst Toeslagen bij uitblijvende besluiten op bezwaar in het kader van de hersteloperatie toeslagen, en welke dwangsom daarbij wordt gehanteerd.

- [...] 14. Zoals hiervoor onder 4 is overwogen, heeft de Dienst Toeslagen voor het nemen van een besluit op bezwaar een wettelijke beslistermijn van maximaal achttien weken. De Afdeling komt nu tot het oordeel dat als de Dienst Toeslagen na gegrondverklaring van het eerste beroep gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit op bezwaar alsnog een besluit op bezwaar moet nemen, een nadere beslistermijn geldt van 60 weken na de datum waarop de wettelijke beslistermijn voor het nemen van een besluit op bezwaar is verstreken. Ook bij een herhaald beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit op bezwaar wordt de nadere beslistermijn zo vastgesteld dat er steeds vanaf het verstrijken van de wettelijke beslistermijn in totaal een nadere beslistermijn van 60 weken wordt gegeven. In deze gevallen wordt aan de uitspraak een dwangsom verbonden van € 100,00 per dag waarmee de nadere termijn van 60 weken wordt overschreden, met een maximum van € 15.000,00.
15. In geval ten tijde van de uitspraak op een eerste dan wel herhaald beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit al 60 weken zijn verstreken na de ommekomst van de beslistermijn op bezwaar, geldt een nadere beslistermijn van twee weken na de dag waarop de uitspraak wordt verzonden. In deze gevallen wordt aan de uitspraak een dwangsom verbonden van € 250,00 per dag waarmee de nadere termijn van twee weken wordt overschreden, met een maximum van € 37.500,00.
16. Als in een individueel geval bijzondere omstandigheden daartoe aanleiding geven, kan een andere beslistermijn of dwangsom worden bepaald.
17. De Afdeling raadt de rechtbanken aan uit oogpunt van rechtseenheid, rechtsgelijkheid en rechtszekerheid dezelfde termijnen in de toekomst te hanteren. [...]

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Afdeling bestuursrechtspraak stelt zelf langere beslistermijn vast voor Dienst Toeslagen in hersteloperatie") uitgebracht.

JnB 2025, 340

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1276](#)

burgemeester van Delft.

Awb 1:3

Opiumwet 13b

BESLUIT. WAARSCHUWING. I.c. wordt geoordeeld dat de waarschuwing niet met een besluit moet worden gelijkgesteld. Een op beleidsregels gebaseerde of informele waarschuwing is geen besluit in de zin van de Awb en daartegen kan geen rechtsmiddel worden aangewend. Verwijzing naar uitspraak ABRS 24-10-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3484](#) (onder 6.1). Er zijn echter situaties waarin een dergelijke waarschuwing voor de rechtsbescherming met een besluit moet worden gelijkgesteld, zodat zij wel in rechte kan worden bestreden. Op dit punt wordt de conclusie gevolgd van a-g Widdershoven van 24-01-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:249](#) (onder 5.1). Als vuistregel wordt overgenomen dat er bij waarschuwingen met een maximale termijn van twee jaar in beginsel van mag worden uitgegaan dat de mogelijkheid om effectief verweer te voeren niet wordt aangetast. Indien de waarschuwing binnen die periode ten grondslag wordt gelegd aan een besluit op grond van artikel 13b van de Opiumwet, kunnen ook de inhoud van de waarschuwing en de daaraan ten grondslag liggende feiten in de procedure tegen dat besluit aan de orde worden gesteld.

Brief waarbij de burgemeester een bestuurlijke waarschuwing aan [appellant] gegeven. [...]

Moet de waarschuwing met een besluit worden gelijkgesteld?

5. De Afdeling is van oordeel dat de waarschuwing niet met een besluit moet worden gelijkgesteld.

5.1. Een op beleidsregels gebaseerde of informele waarschuwing is geen besluit in de zin van de Awb en daartegen kan geen rechtsmiddel worden aangewend. Zie de uitspraak van de Afdeling van 24 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3484](#), onder 6.1.

5.2. Er zijn echter situaties waarin een dergelijke waarschuwing voor de rechtsbescherming met een besluit moet worden gelijkgesteld, zodat zij wel in rechte kan worden bestreden. Die situatie doet zich voor indien de alternatieve route om een rechterlijk oordeel over die waarschuwing te krijgen onevenredig bezwarend of afwezig is. Dat is onder meer zo als de termijn gedurende welke de waarschuwing negatieve gevolgen kan hebben zodanig lang is dat een belanghebbende, gelet op de aan de orde zijnde overtreding, in de rechterlijke procedure tegen de op te leggen bestuurlijke sanctie de rechtmatigheid van de waarschuwing bewijsrechtelijk niet meer effectief kan bestrijden. Om bewijsnood te voorkomen en om redenen van rechtszekerheid moet voor deze waarschuwingen een maximale termijn van (als regel) twee jaar gelden. De Afdeling volgt op dit punt de conclusie van advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 24 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:249](#), onder 5.13. Zij neemt als vuistregel over dat er bij waarschuwingen met een maximale termijn van twee jaar in beginsel van mag worden uitgegaan dat de mogelijkheid om effectief verweer te voeren niet wordt aangetast.

5.3. In dit geval houden de negatieve gevolgen van de waarschuwing in dat er bij een volgende overtreding van artikel 13b van de Opiumwet sprake is van recidive en de burgemeester conform de beleidsregel dan in beginsel over zal gaan tot het sluiten van de woning als er eerder een waarschuwing is gegeven. De burgemeester heeft tijdens de zitting bij de Afdeling desgevraagd bevestigd dat de waarschuwing deze negatieve gevolgen voor [appellant] kan hebben. Die negatieve gevolgen kunnen zich in dit geval gedurende twee jaar voordoen, omdat de waarschuwing voor een periode van twee jaar geldt, zoals de burgemeester in de loop van de procedure heeft toegelicht.

5.4. Naar het oordeel van de Afdeling is het enkele feit dat gedurende een periode van twee jaar niet bij de bestuursrechter tegen de waarschuwing kan worden opgekomen, niet onevenredig bezwarend. Indien de waarschuwing binnen die periode ten grondslag wordt gelegd aan een besluit op grond van artikel 13b van de Opiumwet, kunnen ook de inhoud van de waarschuwing en de daaraan ten grondslag liggende feiten in de procedure tegen dat besluit aan de orde worden gesteld. Een periode van twee jaar is in het algemeen niet zo lang dat de waarschuwing bestuursrechtelijk niet meer effectief bestreden kan worden. De enkele stelling dat het geheugen van [appellant] naarmate de tijd verstrijkt minder wordt en dat de burgemeester na verloop van tijd minder betrouwbare of geen aanvullende verklaringen bij de politie kan opvragen, is daarvoor onvoldoende. [appellant] kan zijn ervaringen en bevindingen en overige bewijsmiddelen waarover hij zou kunnen beschikken immers vastleggen en bewaren, zodat hij die in de toekomst naar voren kan brengen in een eventuele bestuursrechtelijke procedure. Als [appellant] in een eventuele bestuursrechtelijke procedure de bestuurlijke rapportage betwist die aan de waarschuwing ten grondslag lag en de burgemeester tot de conclusie komt dat er grond bestaat om te twijfelen aan de bevindingen uit de bestuurlijke rapportage, dan zal de burgemeester dat op dat moment in zijn besluitvorming moeten betrekken. De Afdeling ziet in hetgeen [appellant] heeft aangevoerd, geen reden af te wijken van het hierboven geformuleerde uitgangspunt dat een waarschuwing met de duur van twee jaar niet de mogelijkheid aantast om in een bestuursrechtelijke procedure tegen een op de waarschuwing volgend besluit tot sluiting effectief op te kunnen komen tegen de waarschuwing.

5.5. De conclusie is dat zich geen situatie voordoet op grond waarvan de waarschuwing voor de rechtsbescherming met een besluit moet worden gelijkgesteld. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen. [...]

JnB 2025, 341

ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1282](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Awb 1:3, 8:3 aanhef en onder a

Besluit algemene regels ruimtelijke ordening 6.43 6 en 7

Omgevingsverordening NH2020 13.7

BESLUIT. WRO. Vaststelling Besluit Wijziging werkingsgebieden Omgevingsverordening NH2020 ronde 2021 en de daarbij behorende Nota van beantwoording op grond van artikel 13.7 van de Omgevingsverordening NH2020. I.c. wordt geoordeeld dat het besluit van het college van 11 januari 2022 een algemeen verbindend voorschrift is. De werkingsgebieden vormen, mede gelet op artikel 13.6 van de Omgevingsverordening NH2020, een onlosmakelijk geheel met de Omgevingsverordening NH2020.

Verwijzing naar uitspraak ABRs 18-11-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3514](#). Op grond van artikel 8:3, aanhef en onder a, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een avv. De rechtbank heeft zich dan ook terecht, zij het op onjuiste gronden, onbevoegd verklaard kennis te nemen van de beroepen.

JnB 2025, 342

ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1313](#)

college van burgemeester en wethouders van Zeist.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. Omgevingsvergunning verbouwing pand. I.c. worden [appellanten] door het bouwplan rechtstreeks in hun belangen geraakt en zijn zij belanghebbende bij de omgevingsvergunning. Omdat er geen parkeerplaatsen aanwezig zijn op eigen terrein zullen de toekomstige bewoners parkeren in de openbare ruimte. Het perceel ligt in een parkeervergunningengebied met betaald parkeren. Er is een wachtlijst voor een parkeervergunning. Niet uitgesloten wordt geacht dat de toekomstige bewoners van het voorziene appartementengebouw ook in de Jacob van Lennepaan zullen parkeren. In aanmerking genomen dat de parkeerdruk in deze straat al hoog is en [appellanten] op 95 m tot 125 m van het perceel wonen, kan niet op voorhand worden aangenomen dat [appellanten] geen gevolgen van enige betekenis van het bouwplan zullen ervaren in de vorm van parkeeroverlast.

JnB 2025, 343

ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1279](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrechtse Heuvelrug.

Awb

GOEDE PROCESORDE. I.c. wordt aanleiding gezien de toelichting van [appellanten] en de daarbij toegezonden 64 bijlagen buiten beschouwing te laten wegens strijd met de goede procesorde. [appellanten] hebben geen afdoende verklaring kunnen geven voor de late toezending van de nadere stukken. Dat, zoals namens [appellanten] werd verklaard, zij ook van de gemeente steeds laat stukken krijgen of een beroep moeten doen op de Wet open overheid, wordt een onvoldoende verklaring geacht, reeds omdat hiermee niet is verklaard waarom specifiek deze nadere stukken zo laat zijn toegezonden. Aannemelijk wordt geacht dat het college als gevolg van de late toezending van de grote hoeveelheid stukken is belemmerd om op de zitting voldoende te reageren, ook omdat de nadere stukken niet zijn gerangschikt naar de dertien korte bulletpoints die [appellanten] eerder als hogerberoepsgronden hadden ingediend.

JnB 2025, 344

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1296](#)

college van burgemeester en wethouders van Oldambt.

Awb 2:4, 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) 2 lid 3

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

VOORINGENOMENHEID. Afwijzing Wob-verzoek. I.c. is er geen blijk van vooringenomenheid van het college. De geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2:4 van de Awb (Kamerstukken II 1998/89, 21 221, nr. 3, blz. 53-55) benadrukt dat met dat artikel niet beoogd is dat een bestuursorgaan niet vanuit bepaalde beleidskeuzes zou mogen werken. Het gaat erom dat het de hem toevertrouwde belangen niet oneigenlijk behartigt door zich bijvoorbeeld door persoonlijke belangen of voorkeuren te laten beïnvloeden. Verwijzing naar de uitspraak ABRS 31-05-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1434](#). Dat een ambtenaar zich ter voorbereiding van een besluit uiterst ongelukkig heeft uitgelaten over in te nemen standpunten, maakt niet dat het college zich bij zijn besluitvorming in bezwaar niet objectief heeft opgesteld of het besluit heeft genomen met het oogmerk om Achmea te benadelen ten opzichte van anderen. Dat blijkt alleen al uit het feit dat het college na de mail van de ambtenaar een hele reeks van stukken heeft verstrekt en daarmee het advies van de bezwaarschriftencommissie heeft overgenomen.

PROCESKOSTEN. In dit specifieke geval, waarin herhaaldelijk bij verschillende zoekslagen ondeugdelijke methoden zijn gebruikt, is sprake van een bijzondere omstandigheid, als bedoeld in artikel 2, derde lid, van het Bpb. De rechtbank had dan ook moeten afwijken van de wijze van vaststelling van de kosten en de werkelijk gemaakte kosten dienen vast te stellen. Door toedoen van de gebrekkige besluitvorming van het college liggen de door Achmea gemaakte kosten voor rechtsbijstand beduidend hoger dan hetgeen op grond van het forfaitaire stelsel voor vergoeding in aanmerking kan komen.

JnB 2025, 345

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1295](#)

minister van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb)

SCHORSENDE WERKING. I.c. slaagt het betoog van [appellanten] dat de rechtbank ten onrechte schorsende werking heeft toegekend aan de opdracht aan de minister om een nieuw besluit op bezwaar te nemen. Verwijzing naar uitspraak ABRS 17-03-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:568](#). De rechtbank heeft ten onrechte bepaald dat de termijn van zes weken voor het nemen van een nieuw besluit op bezwaar pas ingaat na het onherroepelijk worden van de rechtbankuitspraak. De minister heeft, ondanks de door de rechtbank aan de opdracht toegekende schorsende werking, vóór het onherroepelijk worden van de rechtbankuitspraak een nieuw besluit op bezwaar genomen. [appellanten] zijn daardoor niet benadeeld door de overweging van de rechtbank en leidt dit daarom niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

PROCESKOSTEN. I.c. heeft de geheimhoudingskamer beslist dat beperkte kennisneming van de stukken niet gerechtvaardigd is, voor zover de stukken niet inhoudelijk gaan over de toepassing van de weigeringsgronden op grond van de Wob. [appellanten] hebben deze

hogerberoepsgrond ingetrokken, maar wel verzocht om, in afwijking van het Bpb, een vergoeding van de proceskosten toe te kennen voor drie proceshandelingen om inzage te krijgen in de op de zaak betrekking hebbende stukken. Geoordeeld wordt dat de kosten van de proceshandeling van 21-01-2025 in dit concrete geval voor vergoeding in aanmerking komen. Het betreft de brief die [appellanten] bij de ABRS hebben moeten indienen om de op de zaak betrekking hebbende stukken ter beschikking te krijgen en daarvoor hebben [appellanten] inhoudelijke argumenten moeten aanvoeren. Dit heeft uiteindelijk geleid tot de beslissing van de geheimhoudingskamer en het overleggen van de op de zaak betrekking hebbende stukken. In dit geval wordt hiervoor 0,5 punt toegekend.

JnB 2025, 346

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1315](#)

burgemeester van Waalwijk.

Grondwet 121

Awb 8:77 lid 1 aanhef en onder b

UITSPRAAK. De artikelen 121 van de Grondwet en 8:77, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb noch enig andere rechtsregel verzetten zich ertegen dat de rechtbank voor (een deel van) de motivering van haar oordeel verwijst naar het oordeel van de voorzieningenrechter en de daaraan ten grondslag gelegde overwegingen. Of die motivering de beslissing van de rechtbank kan dragen vergt een afzonderlijke beoordeling, maar het enkele feit dat wordt verwezen naar de uitspraak van de voorzieningenrechter maakt niet dat de motivering ondeugdelijk is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2025, 347

MK CRvB, 18-02-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:382](#)

Staat der Nederlanden (minister van Justitie en Veiligheid)

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

REDELIJKE TERMIJN. I.c. heeft het college van burgemeester en wethouders van Capelle aan den IJssel verzocht om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM. Aangesloten wordt bij het oordeel van de Hoge Raad dat artikel 6, eerste lid, van het EVRM het in die bepaling neergelegde recht toekent aan een ieder, derhalve ook aan publiekrechtelijke lichamen. Verwijzing naar HR 08-07-2005, [ECLI:NL:HR:2005:AO9273](#). De redelijke termijn is voor een procedure in drie instanties in zaken zoals deze in beginsel niet overschreden als die procedure in haar geheel niet langer dan vier jaar heeft geduurd. De omstandigheden van het geval kunnen aanleiding geven een langere behandelingsduur te rechtvaardigen. Er wordt aanleiding gezien om een langere redelijke termijn in aanmerking te nemen dan de termijn van vier jaar.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2025, 348

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1276](#)

burgemeester van Delft.

Awb 1:3

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. BESLUIT. BESTUURLIJKE WAARSCHUWING. I.c. wordt geoordeeld dat de waarschuwing niet met een besluit moet worden gelijkgesteld. Een op beleidsregels gebaseerde of informele waarschuwing is geen besluit in de zin van de Awb en daartegen kan geen rechtsmiddel worden aangewend. Verwijzing naar uitspraak ABRS 24-10-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3484](#) (onder 6.1). Er zijn echter situaties waarin een dergelijke waarschuwing voor de rechtsbescherming met een besluit moet worden gelijkgesteld, zodat zij wel in rechte kan worden bestreden. Op dit punt wordt de conclusie gevolgd van a-g Widdershoven van 24-01-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:249](#) (onder 5.1). Als vuistregel wordt overgenomen dat er bij waarschuwingen met een maximale termijn van twee jaar in beginsel van mag worden uitgegaan dat de mogelijkheid om effectief verweer te voeren niet wordt aangetast. Indien de waarschuwing binnen die periode ten grondslag wordt gelegd aan een besluit op grond van artikel 13b van de Opiumwet, kunnen ook de inhoud van de waarschuwing en de daaraan ten grondslag liggende feiten in de procedure tegen dat besluit aan de orde worden gesteld.

Brief waarbij de burgemeester een bestuurlijke waarschuwing aan [appellant] gegeven. [...]

Moet de waarschuwing met een besluit worden gelijkgesteld?

5. De Afdeling is van oordeel dat de waarschuwing niet met een besluit moet worden gelijkgesteld.

5.1. Een op beleidsregels gebaseerde of informele waarschuwing is geen besluit in de zin van de Awb en daartegen kan geen rechtsmiddel worden aangewend. Zie de uitspraak van de Afdeling van 24 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3484](#), onder 6.1.

5.2. Er zijn echter situaties waarin een dergelijke waarschuwing voor de rechtsbescherming met een besluit moet worden gelijkgesteld, zodat zij wel in rechte kan worden bestreden. Die situatie doet zich voor indien de alternatieve route om een rechterlijk oordeel over die waarschuwing te krijgen onevenredig bezwarend of afwezig is. Dat is onder meer zo als de termijn gedurende welke de waarschuwing negatieve gevolgen kan hebben zodanig lang is dat een belanghebbende, gelet op de aan de orde zijnde overtreding, in de rechterlijke procedure tegen de op te leggen bestuurlijke sanctie de rechtmatigheid van de waarschuwing bewijsrechtelijk niet meer effectief kan bestrijden. Om bewijsnood te voorkomen en om redenen van rechtszekerheid moet voor deze waarschuwingen een maximale termijn van (als regel) twee jaar gelden. De Afdeling volgt op dit punt de conclusie van advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 24 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:249](#), onder 5.13. Zij neemt als vuistregel over dat er bij waarschuwingen met een maximale termijn van twee jaar in beginsel van mag worden uitgegaan dat de mogelijkheid om effectief verweer te voeren niet wordt aangetast.

5.3. In dit geval houden de negatieve gevolgen van de waarschuwing in dat er bij een volgende overtreding van artikel 13b van de Opiumwet sprake is van recidive en de burgemeester conform de beleidsregel dan in beginsel over zal gaan tot het sluiten van de woning als er eerder een waarschuwing is gegeven. De burgemeester heeft tijdens de zitting bij de Afdeling desgevraagd bevestigd dat de waarschuwing deze negatieve gevolgen voor [appellant] kan hebben. Die negatieve gevolgen kunnen zich in dit geval gedurende twee jaar voordoen, omdat de waarschuwing voor een periode van twee jaar geldt, zoals de burgemeester in de loop van de procedure heeft toegelicht.

5.4. Naar het oordeel van de Afdeling is het enkele feit dat gedurende een periode van twee jaar niet bij de bestuursrechter tegen de waarschuwing kan worden opgekomen, niet onevenredig bezwarend. Indien de waarschuwing binnen die periode ten grondslag wordt gelegd aan een besluit op grond van artikel 13b van de Opiumwet, kunnen ook de inhoud van de waarschuwing en de daaraan ten grondslag liggende feiten in de procedure tegen dat besluit aan de orde worden gesteld. Een periode van twee jaar is in het algemeen niet zo lang dat de waarschuwing bestuursrechtelijk niet meer effectief bestreden kan worden. De enkele stelling dat het geheugen van [appellant] naarmate de tijd verstrijkt minder wordt en dat de burgemeester na verloop van tijd minder betrouwbare of geen aanvullende verklaringen bij de politie kan opvragen, is daarvoor onvoldoende. [appellant] kan zijn ervaringen en bevindingen en overige bewijsmiddelen waarover hij zou kunnen beschikken immers vastleggen en bewaren, zodat hij die in de toekomst naar voren kan brengen in een eventuele bestuursrechtelijke procedure. Als [appellant] in een eventuele bestuursrechtelijke procedure de bestuurlijke rapportage betwist die aan de waarschuwing ten grondslag lag en de burgemeester tot de conclusie komt dat er grond bestaat om te twijfelen aan de bevindingen uit de bestuurlijke rapportage, dan zal de burgemeester dat op dat moment in zijn besluitvorming moeten betrekken. De Afdeling ziet in hetgeen [appellant] heeft aangevoerd, geen reden af te wijken van het hierboven geformuleerde uitgangspunt dat een waarschuwing met de duur van twee jaar niet de mogelijkheid aantast om in een bestuursrechtelijke procedure tegen een op de waarschuwing volgend besluit tot sluiting effectief op te kunnen komen tegen de waarschuwing.

5.5. De conclusie is dat zich geen situatie voordoet op grond waarvan de waarschuwing voor de rechtsbescherming met een besluit moet worden gelijkgesteld. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 349

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 21-03-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:1580](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven.

Omgevingsplan gemeente Eindhoven 22.7

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. REPRESSIEF WELSTANDSTOEZICHT. Last onder dwangsom verwijderen dakkapel. I.c. wordt geoordeeld dat het college om meerdere redenen niet kon overgaan tot handhavend optreden. Er zijn grenzen aan het zogenoemde repressieve welstandstoezicht en het college gaat te ver door ook tegen de positionering van de dakkapel op te treden.

[...] Is er een bevoegdheid voor repressief welstandstoezicht?

[...] 4.4. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter zijn de welstandsnota alsmede de Gebiedsgerichte welstandscriteria aan te merken als een beleidsregel als bedoeld in artikel 4.19 van de Omgevingswet. Beiden zijn ook aan te merken als een welstandsnota als bedoeld in artikel 22.7 van het Omgevingsplan. Het college is in zijn algemeenheid bevoegd om handhavend op te treden indien artikel 22.7 van het Omgevingsplan wordt overtreden. In dat geval is immers sprake van een omgevingsplanactiviteit (als bedoeld in de definitie van omgevingsplanactiviteit onder c, in de bijlage bij artikel 1.1 van de Omgevingswet) en in artikel 5.1, eerste lid onder a van de Omgevingswet is het verboden te handelen zonder omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit. Deze omgevingsplanactiviteit wordt niet uitgezonderd in de aanhef van artikel 2.29 van het Bbl. Hierna beoordeeld de voorzieningenrechter of het college in dit geval bevoegd is om handhavend op te treden.

[...] Geen sprake van een welstandsexces

[...] 5.4. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het college in dit geval om meerdere redenen niet kon overgaan tot handhavend optreden.

5.4.1. Het college gaat handhaven omdat het uiterlijk van de dakkapel de positionering van de dakkapel afwijkend zijn. De Gebiedsgerichte criteria stellen zowel eisen aan het uiterlijk als aan de positionering van dakkapellen. Echter, artikel 22.7 van het Omgevingsplan biedt bij een strikte uitleg alleen maar de mogelijkheid om op te treden tegen het uiterlijk van bestaande bouwwerken of te bouwen vergunningsvrije bouwwerken maar niet tegen de positionering van bouwwerken.

Toegegeven, de dakkapel maakt onderdeel uit van de woning en het uiterlijk van de woning met dakkapel van eiser wijkt af van andere woningen met dakkapellen omdat de dakkapel niet is gepositioneerd overeenkomstig de aangehechte voorbeelden. Daartegenover staat dat een nieuwe dakkapel als een afzonderlijk vergunningsvrij bouwwerk wordt gezien en dat het dus voor de hand ligt om de dakkapel afzonderlijk en op zichzelf te beoordelen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat in de Gebiedsgerichte criteria ten onrechte eisen aan de positionering van dakkapellen zijn gesteld en dat deze beleidsregel in zoverre kennelijk onredelijk is. Het college heeft met de verwijzing naar de Gebiedsgerichte criteria onvoldoende gemotiveerd dat de afwijkende positionering

van de dakkapel een welstandsexces oplevert (en een overtreding van artikel 22.7 van het Omgevingsplan). [...]

JnB 2025, 350

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 21-03-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:1585](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder e, 16.79 lid 4

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. NATURA 2000-ACTIVITEIT. WIJZIGEN RECHTSPRAAKLIJN INTERN SALDEREN. Omgevingsvergunning voor een Natura 2000-activiteit. Verwijzing naar ABRS 18-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4923](#) (Rendac). I.c. wordt geoordeeld dat het bestreden besluit weliswaar is genomen vóór 18 december 2024, maar dat de rechtmatigheid van het bestreden besluit met inachtneming van de nieuwe rechtspraak van de Afdeling zal worden beoordeeld. De uitspraak van de Afdeling van 18 december 2024 is namelijk gebaseerd op wetgeving en op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (arresten van 10 november 2022, [ECLI:EU:C:2022:864](#) en 15 juni 2023, [ECLI:EU:C:2023:477](#)) die er al was ten tijde van het bestreden besluit.

[...] 4.3. Op 18 december 2024³ heeft de Afdeling haar rechtspraaklijn over intern salderen gewijzigd. Die wijziging komt er in de kern op neer dat intern salderen niet meer mag worden betrokken bij de vraag of een natuurvergunning nodig is. Intern salderen met de referentiesituatie mag als mitigerende maatregel betrokken worden in de passende beoordeling van de gevolgen van het project. Deze wijziging acht de Afdeling direct van toepassing in lopende en toekomstige vergunning- en handavingsprocedures.

4.4. Het bestreden besluit is weliswaar genomen vóór 18 december 2024, maar de rechtmatigheid van het bestreden besluit zal met inachtneming van de nieuwe rechtspraak van de Afdeling worden beoordeeld. De uitspraak van de Afdeling van 18 december 2024 is namelijk gebaseerd op wetgeving en op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie⁴ die er al was ten tijde van het bestreden besluit.

[...] 4.6. De voorzieningenrechter stelt vast dat in het bestreden besluit de hierboven geciteerde rechtsoverwegingen uit de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2024 niet zijn betrokken. Dat kan ook niet, want het is de dag daarvoor genomen. In het bestreden besluit is niet gemotiveerd of de milieuvergunde activiteiten op de [adres] zonder natuurvergunning kunnen worden hervat. Evenmin is gemotiveerd dat ondanks dit salderen het behoud van de staat van instandhouding door het treffen van instandhoudingsmaatregelen is gewaarborgd, dan wel dat het herstel van de staat van instandhouding mogelijk blijft.

De beantwoording van de vraag of de resterende milieutoestemming voor de percelen aan de [adres] als mitigerende maatregel kan worden betrokken bij het bestreden besluit leent zich niet voor een voorlopig rechtmatigheidsoordeel maar zal worden beantwoord in de beroepsprocedure. Gelet op de berekende stikstofdepositie van het bedrijf op het nabijgelegen Natura 2000-gebied en de staat van dit Natura 2000-gebied, ziet de voorzieningenrechter aanleiding om een ordemaatregel te treffen en het bestreden besluit te schorsen. [...]

JnB 2025, 351

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 11-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:3705](#)

college van burgemeester en wethouders van Katwijk, het college.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder a, 22.1, 22.8

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

Algemene Plaatselijke Verordening Katwijk 2014 (APV) 2:12 lid 1

OMGEVINGSWET. PARTICIPATIE. Omgevingsvergunning omgevingsplanactiviteit bouwen bouwwerk en maken uitweg voor bouwen nieuwe bedrijfshal. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling betekent de enkele omstandigheid dat niet aan de indieningsvereisten in het Besluit omgevingsrecht en de Regeling omgevingsrecht wordt voldaan, niet dat een verleende omgevingsvergunning om die reden niet in stand kan blijven. Het is aan het bestuursorgaan om te beoordelen of bij een aanvraag voldoende gegevens en bescheiden zijn ingediend om een besluit op de aanvraag te kunnen nemen. Naar voorlopig oordeel geldt deze rechtspraak onverkort voor de indieningsvereisten in de Omgevingsregeling. I.c. wordt geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het college zich in dit geval, zonder over gegevens over participatie te beschikken, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hij over voldoende gegevens en bescheiden beschikte om een besluit op de aanvraag te kunnen nemen. De gemeenteraad heeft geen gevallen van activiteiten als bedoeld in artikel 16.55, zevende lid, van de Ow aangewezen waarin participatie verplicht is gesteld.

[...] Participatie

11. Verzoeker betoogt dat voorafgaand aan het verlenen van de omgevingsvergunning ten onrechte geen participatietraject heeft plaatsgevonden.

11.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat in de aanvraag niet is vermeld of voorafgaand aan de indiening daarvan participatie van en overleg met derden heeft plaatsgevonden. Artikel 16.55, zesde lid, van de Omgevingswet (Ow) in samenhang gelezen met artikel 7.4, eerste lid, van de Omgevingsregeling verplicht de aanvrager echter om bij de aanvraag aan te geven of burgers, bedrijven, maatschappelijke organisaties en bestuursorganen bij de voorbereiding van de aanvraag zijn betrokken. In dit geval is aan dit indieningsvereiste dus niet voldaan.

11.2 Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling² betekent de enkele omstandigheid dat niet aan de indieningsvereisten in het Besluit omgevingsrecht en de Regeling omgevingsrecht wordt voldaan, niet dat een verleende omgevingsvergunning om die reden niet in stand kan blijven. Het is aan het bestuursorgaan om te beoordelen of bij een aanvraag voldoende gegevens en bescheiden zijn ingediend om een besluit op de aanvraag te kunnen nemen.

11.3 Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geldt deze rechtspraak onverkort voor de indieningsvereisten in de Omgevingsregeling. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding voor het oordeel dat het college zich in dit geval, zonder over gegevens over participatie te beschikken, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hij over voldoende gegevens en bescheiden beschikte om een besluit op de aanvraag te kunnen nemen. Daarbij betreft de voorzieningenrechter dat, als in de aanvraag was aangegeven dat geen participatie heeft plaatsgevonden, het college niet om die reden kon besluiten de aanvraag niet te behandelen of de omgevingsvergunning te weigeren.³

11.4 De gemeenteraad heeft geen gevallen van activiteiten als bedoeld in artikel 16.55, zevende lid, van de Ow aangewezen waarin participatie verplicht is gesteld. De door de gemeenteraad op 27 mei 2021 aangewezen categorieën van gevallen waarin de raad zijn adviesrecht wil laten gelden, waar vergunninghouder op heeft gewezen, kunnen niet als zodanig worden aangemerkt, omdat de

wettelijke grondslag daarvoor artikel 16.15a en 16.15b van de Ow is en niet artikel 16.55, zevende lid, van de Ow.

11.5 Nu participatie niet verplicht is gesteld, slaagt het betoog van verzoeker dat ten onrechte geen participatietraject is doorlopen niet. [...]

JnB 2025, 352

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 26-02-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:1211](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Laarbeek, het college.

Omgevingswet 5.5 lid 2 onder a

Omgevingsplan Gemeente Laarbeek (Omgevingsplan)

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. Last onder dwangsom wegens verkopen carnavalspullen in strijd met een voorschrift van de omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat verzoekster geen (spoedeisend) belang heeft bij de voorlopige voorziening. De opgelegde last onder dwangsom wordt zo gelezen dat pas een week na het einde van de begunstigingstermijn een dwangsom wordt verbeurd (dus op 5 maart 2025, ná carnaval). Het college heeft deze lezing op de zitting ook bevestigd. Verzoekster kan verder gaan met de verkoop van carnavalspullen tot en met dinsdag 4 maart 2025 zonder een dwangsom te verbeuren. Het verzoek wordt afgewezen. Ten overvloede wordt opgemerkt dat een discussie over de uitleg van voorschriften beter kan worden gevoerd in een procedure over de omgevingsvergunning dan in een procedure over de handhaving van een vergunningsvoorschrift dat nog niet onherroepelijk is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 353

ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1310](#)

college van burgemeester en wethouders van Heeze-Leende, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.4

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BESTEMMINGSPLAN. Weigering omgevingsvergunning oprichten tijdelijk bouwwerk. Ingevolge artikel 2.4, eerste lid, van de Wabo dient het college van burgemeester en wethouders te beslissen op een aanvraag om een omgevingsvergunning. Voorts komt het college bij de beslissing om al dan niet toepassing te geven aan de hem toegekende bevoegdheid om in afwijking van het bestemmingsplan een tijdelijke omgevingsvergunning te verlenen, beleidsruimte toe en moet het de betrokken belangen afwegen.

Gelet op deze systematiek van de Wabo dient het college bij de beoordeling van de aanvraag een zelfstandig oordeel te geven over de mogelijkheid om in afwijking van het plan een omgevingsvergunning te verlenen, en dus ook over de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het aangevraagde bouwwerk. Daarbij kon het niet volstaan met de enkele stelling dat vooralsnog niet kan worden uitgegaan van de ruimtelijke aanvaardbaarheid van tijdelijke bebouwing op de locatie omdat anders een voorschot zou worden genomen op de uitkomst van een lopende procedure en daarmee ook voorbij zou worden gegaan aan het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter van de Afdeling. De rechtbank heeft de omstandigheid dat het college

met het verlenen van een vergunning de schorsende werking van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de Afdeling niet wil doorbreken dan ook terecht niet doorslaggevend geacht voor de weigering van de tijdelijke omgevingsvergunning door het college.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Gelderland, 06-03-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:1762](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 354

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 24-03-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:1596](#)

college van Gedeputeerde Staten van Overijssel.

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. WIJZIGEN RECHTSPRAAKLIJN INTERN SALDEREN.

Verzoek om voorlopige voorziening naar aanleiding van ABRS 18-12-2024,

[ECLI:NL:RVS:2024:4923](#) (Rendac). Volgens [verzoeker] volgt daaruit dat intern salderen niet mogelijk was zodat Elfstedenhart een milieuvergunning had moeten aanvragen en het college moet handhaven. Het verzoek wordt afgewezen vanwege de overgangperiode die de Afdeling in het kader van de rechtszekerheid heeft bepaald. Het voorlopig oordeel is dat het college niet zal kunnen handhaven omdat Elfstedenhart binnen de overgangperiode fysiek is gestart met het project.

JnB 2025, 355

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 21-03-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:1585](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder e, 16.79 lid 4

NATUURBESCHERMING. OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. NATURA 2000-ACTIVITEIT. WIJZIGEN RECHTSPRAAKLIJN INTERN SALDEREN. Omgevingsvergunning voor een Natura 2000-activiteit. Verwijzing naar ABRS 18-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4923](#) (Rendac). I.c. wordt geoordeeld dat het bestreden besluit weliswaar is genomen vóór 18 december 2024, maar dat de rechtmatigheid van het bestreden besluit met inachtneming van de nieuwe rechtspraak van de Afdeling zal worden beoordeeld. De uitspraak van de Afdeling van 18 december 2024 is namelijk gebaseerd op wetgeving en op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (arresten van 10 november 2022, [ECLI:EU:C:2022:864](#) en 15 juni 2023, [ECLI:EU:C:2023:477](#)) die er al was ten tijde van het bestreden besluit.

[...] 4.3. Op 18 december 2024³ heeft de Afdeling haar rechtspraaklijn over intern salderen gewijzigd. Die wijziging komt er in de kern op neer dat intern salderen niet meer mag worden betrokken bij de vraag of een natuurvergunning nodig is. Intern salderen met de referentiesituatie mag als mitigerende maatregel betrokken worden in de passende beoordeling van de gevolgen van het project. Deze wijziging acht de Afdeling direct van toepassing in lopende en toekomstige vergunning- en handhavingprocedures.

4.4. Het bestreden besluit is weliswaar genomen vóór 18 december 2024, maar de rechtmatigheid van het bestreden besluit zal met inachtneming van de nieuwe rechtspraak van de Afdeling worden

beoordeeld. De uitspraak van de Afdeling van 18 december 2024 is namelijk gebaseerd op wetgeving en op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie⁴ die er al was ten tijde van het bestreden besluit.

[...] 4.6. De voorzieningenrechter stelt vast dat in het bestreden besluit de hierboven geciteerde rechtsoverwegingen uit de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2024 niet zijn betrokken. Dat kan ook niet, want het is de dag daarvoor genomen. In het bestreden besluit is niet gemotiveerd of de milieuvergunde activiteiten op de [adres] zonder natuurvergunning kunnen worden hervat. Evenmin is gemotiveerd dat ondanks dit salderen het behoud van de staat van instandhouding door het treffen van instandhoudingsmaatregelen is gewaarborgd, dan wel dat het herstel van de staat van instandhouding mogelijk blijft.

De beantwoording van de vraag of de resterende milieutoestemming voor de percelen aan de [adres] als mitigerende maatregel kan worden betrokken bij het bestreden besluit leent zich niet voor een voorlopig rechtmatigheidsoordeel maar zal worden beantwoord in de beroepsprocedure. Gelet op de berekende stikstofdepositie van het bedrijf op het nabijgelegen Natura 2000-gebied en de staat van dit Natura 2000-gebied, ziet de voorzieningenrechter aanleiding om een ordemaatregel te treffen en het bestreden besluit te schorsen. [...]

JnB 2025, 356

Rechtbank Den Haag, 07-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:4036](#)

college van Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. Weigering natuurvergunning aan agrarisch bedrijf. I.c. wordt geoordeeld dat de natuurvergunning terecht is geweigerd. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat zij met verweerder van oordeel is dat de referentiesituatie niet kan worden ontleend aan de positieve weigering van de natuurvergunning uit 2011. In de rechtspraak worden geen aanknopingspunten gezien voor het oordeel dat ook een positieve weigering van een natuurvergunning een referentiesituatie kan vormen. Een positieve weigering is de mededeling van het bevoegd gezag dat de aangevraagde activiteit op dat moment niet vergunningplichtig is en dat dus geen bevoegdheid bestaat om de gevraagde natuurvergunning te verlenen. Die mededeling kan niet met het verlenen van een natuurvergunning op één lijn gesteld worden. Steun voor dit oordeel wordt gevonden in de uitspraak van de rechtbank Oost-Brabant van 01-12-2022. [ECLI:NL:RBOBR:2022:5232](#). Daar komt in dit geval bij dat niet in geschil is dat de activiteit waarop de positieve weigering uit 2011 betrekking had, leidde tot een toename van stikstofdepositie ten opzichte van de milieutoestemming waarover eiseres beschikte op de referentiedatum. De positieve weigering kan daarmee in dit geval ook niet worden beschouwd als een milieutoestemming die beperkender is dan de milieutoestemming die gold op de referentiedatum.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Limburg, 17-03-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:2464](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB 2025, 357

ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1282](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Omgevingsverordening Noord-Holland 2020 (NH2020)

Besluit algemene regels ruimtelijke ordening (Barro)

WRO. BARRO. BESLUIT. Vaststelling Besluit Wijziging werkingsgebieden

Omgevingsverordening NH2020 ronde 2021 en de daarbij behorende Nota van beantwoording op grond van artikel 13.7 van de Omgevingsverordening NH2020. I.c. wordt geoordeeld dat het besluit van het college van 11 januari 2022 een algemeen verbindend voorschrift is. De werkingsgebieden vormen, mede gelet op artikel 13.6 van de Omgevingsverordening NH2020, een onlosmakelijk geheel met de Omgevingsverordening NH2020.

[...] 6. De Afdeling stelt vast dat de wijziging van het werkingsgebied "Erfgoederen van uitzonderlijke universele waarde" deel uitmaakt van een besluit van het college waarin meerdere werkingsgebieden zijn gewijzigd, waaronder ook gebieden waarvan de begrenzingen niet reeds in het Barro bindend zijn vastgesteld. Daarmee is het besluit van het college, dat is gebaseerd op de artikelen 6.43, lid 6 en 7, en 13.7 van de Omgevingsverordening NH2020, een besluit in de zin van de Awb.

6.1. Dat niet elk afzonderlijke gedeelte van het besluit is gericht op rechtsgevolg, zoals de begrenzing van de Stelling van Amsterdam, doet, wat daar ook van zij, aan het besluitkarakter van het besluit als geheel niet af. Voor de beoordeling of sprake is van een besluit, is niet relevant tegen welk gedeelte het beroep zich in het bijzonder richt. Ook de reden waarom tegen het besluit beroep is ingesteld, is voor de vraag of het is gericht tegen een besluit niet van belang. Verwijzing naar ABRS 19-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1526](#).

De werkingsgebieden vormen, mede gelet op artikel 13.6 van de Omgevingsverordening NH2020, een onlosmakelijk geheel met de Omgevingsverordening NH2020. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in onder andere de uitspraak van 18 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3514](#), is, als in een verordening een gebied is aangewezen waar een bepaald verbod of gebod geldt, die aanwijzing een algemeen verbindend voorschrift. Dit geldt ook als de verordening aan het orgaan dat de verordening heeft vastgesteld de bevoegdheid toekent de gebiedsaanwijzing die bij de verordening heeft plaatsgevonden te wijzigen. Indien aan een ander orgaan dan het orgaan dat de verordening heeft vastgesteld de bevoegdheid is toegekend de gebiedsaanwijzing te wijzigen, is de wijziging door dat orgaan eveneens een algemeen verbindend voorschrift. Gelet hierop is het besluit van het college van 11 januari 2022 een algemeen verbindend voorschrift.

6.3. Op grond van artikel 8:3, aanhef en onder a, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld

tegen een besluit, inhoudende een algemeen verbindend voorschrift. De rechtbank heeft zich dan ook terecht, zij het op onjuiste gronden, onbevoegd verklaard kennis te nemen van de beroepen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Overig omgevingsrecht

JnB 2025, 358

MK Gerechtshof Den Haag, 25-03-2025, [ECLI:NL:GHDHA:2025:431](#)

Staat der Nederlanden (Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat),
appellant in het principaal hoger beroep in de hoofdzaak.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden
(EVRM) 8

OMGEVINGSRECHT OVERIG. CIVIEL. GEUROVERLAST. I.c. wordt geoordeeld dat uit artikel 8 EVRM volgt dat bij een geurbelasting vanaf 25 odour units per kubieke meter lucht op de Staat de positieve verplichting rust om maatregelen te treffen om daar iets aan te doen. De Staat heeft weliswaar een ruime beoordelingsvrijheid bij de keuze van de maatregelen, maar mag bij zeer extreme gevallen niet wachten met het treffen van maatregelen. Het hof merkt de woonsituatie van [geïntimeerde 12] en [geïntimeerde 9] aan als extreem slecht en om die reden strijdig met artikel 8 EVRM en dus onrechtmatig. De Staat is daarom gehouden om de schade die [geïntimeerde 12] en [geïntimeerde 9] als gevolg hiervan hebben geleden en nog lijden, te vergoeden. De vorderingen van de overige oorspronkelijke eisers worden afgewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2025, 359

MK CRvB, 20-03-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:439](#)

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 1 lid 1 aanhef onder z, 1 lid 1 aanhef onder pp

AMBTENARENRECHT. INTEGRALE BEROEPSVAARDIGHEDENTRAINING (IBT).

DIENSTONGEVAL IS TERECHT NIET AANGEMERKT ALS BEROEPSINCIDENT.

De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat geen sprake is van een beroepsincident in de zin van het Barp. Op basis van de stukken moet worden geconcludeerd dat het ongeval te wijten is aan een ongelukkige samenloop van omstandigheden met onvoorziene en ernstige gevolgen voor appellante. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2025, 360

MK CRvB, 26-03-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:464](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW) 30 lid 2

ZIEKTEWET. Ter beoordeling ligt voor of het Uvw terecht heeft geweigerd om het ziekingeld van betrokkene te korten, omdat betrokkene zonder deugdelijke grond zou hebben geweigerd passende arbeid te verrichten. Gelet op artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de ZW, is hierbij van belang of betrokkene daartoe door appellante in de gelegenheid is gesteld. In zijn algemeenheid is hiervoor nodig dat met de zieke werknemer is besproken wat de inhoud van de werkzaamheden, het aantal te werken uren en – met het oog op de eventuele toepassing van het tweede lid – de verdiensten zouden zijn. De zieke werknemer moet dus concreet weten wat van hem wordt gevraagd. De Raad is van oordeel dat dat bij betrokkene niet het geval is. Gelet op wat is overwogen, is van concreet aan betrokkene voorgehouden passende arbeid waartoe betrokkene in de gelegenheid is gesteld, geen sprake. Het Uvw heeft zich reeds daarom terecht op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding bestond om het ziekingeld van betrokkene op grond van artikel 30, tweede lid, van de ZW te korten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2025, 361

MK CRvB, 11-03-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:420](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:22, 7:12

Burgerlijk Wetboek 7:464 lid 2 aanhef en onder b

Participatiewet (PW) 9

PARTICIPATIEWET. WEIGERING ONTHEFFING VAN DE ARBEIDSVERPLICHTINGEN.

BLOKKERINGSRECHT. Argonaut heeft in strijd met het blokkeringsrecht van appellant het rapport met de bevindingen van de arts aan het college doorgestuurd. Het college heeft in strijd met artikel 7:12 van de Awb dit rapport aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd. De Raad ziet aanleiding dit motiveringsgebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren, omdat aannemelijk is dat appellant door dit gebrek niet is benadeeld. Ook als dit gebrek zich niet zou hebben voorgedaan, zou een besluit met gelijke uitkomst zijn genomen. Gebruikmaking van het blokkeringsrecht door appellant betekent immers dat er voor het college al helemaal geen grond was om ontheffing van de arbeidsverplichtingen te verlenen. Het is immers appellant die op grond van medische redenen in aanmerking meent te komen voor een ontheffing van de arbeidsverplichtingen. Nu appellant zelf geen medische stukken heeft overgelegd en het college Argonaut onderzoek heeft laten verrichten maar de onderzoeksbevindingen niet bij de besluitvorming heeft mogen betrekken, was er geen grond voor een ontheffing van de arbeidsverplichtingen. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2025, 362

MK CRvB, 18-02-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:365](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 14

Twaalfde Protocol bij het EVRM 1

Participatiewet (Pw) 13, 24, 78fb

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (TOZO) 6

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000)

TOZO. BIJSTANDSNORM ARTIKEL 24 PW. Het college heeft terecht de partner van appellante als niet-rechthebbende aangemerkt omdat de partner studiefinanciering ontving. Het college heeft terecht de bijstandsnorm van artikel 24 van de PW toegepast. Beroep op gelijkheidsbeginsel slaagt niet. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.1. De te beoordelen periode betreft de periode van 1 maart 2020 tot en met 31 mei 2020. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante in die periode een gezamenlijke huishouding voerde met haar partner, waardoor hij voor de PW moet worden aangemerkt als echtgenoot. Het is ook niet in geschil dat de partner in die periode studiefinanciering ontving. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of het college bij de beoordeling of appellante recht heeft op bijstand op grond van de Tozo 1 terecht de bijstandsnorm van artikel 24 van de PW heeft toegepast.

4.2. Voor zover appellante van opvatting is dat artikel 13, tweede lid, aanhef en onder c, ten eerste, van de PW niet van toepassing is, nu haar partner in de te beoordelen periode studiefinanciering ontving in de vorm van een rentedragende lening, deelt de Raad die opvatting niet. Ook indien studiefinanciering op grond van de Wsf 2000 in de vorm van een rentedragende lening wordt verstrekt, is artikel 13, tweede lid, aanhef en onder c, van de PW van toepassing en is de betrokkene uitgesloten van bijstand.[...] Dit brengt mee dat het college terecht de partner van appellante als niet-rechthebbende heeft aangemerkt en de bijstandsnorm van artikel 24 van de PW heeft toegepast.

4.3. Appellante heeft verder aangevoerd dat de toepassing van de bijstandsnorm van artikel 24 van de PW in dit geval in strijd is met het gelijkheidsbeginsel als bedoeld in artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM. [...] Deze beroepsgrond slaagt [...] evenmin. [...]

4.3.3. De stelling dat sprake is van ongelijke behandeling ten opzichte van ondernemers met een partner waarop artikel 78fb van de PW betrekking heeft, treft geen doel. [...]

4.3.4. Voor wat betreft de vergelijking met ondernemers met een partner in loondienst, is de Raad van oordeel dat, voor zover dit al vergelijkbare gevallen zijn, de wet- en regelgever door deze gevallen verschillend te behandelen de aan hem toekomende beoordelingsvrijheid niet heeft overschreden. [...]

4.3.5. Voor zover appellante het niet gerechtvaardigd vindt dat voor haar de 50%-norm van artikel 24 van de PW van toepassing was en voor de ondernemers met een partner in loondienst de volledige gehuwdennorm, wijst de Raad er allereerst op dat dit onderscheid het gevolg is van de uitsluitingsbepaling van artikel 13, tweede lid, onder c, van de PW. De reden om voor jongeren een apart bijstandsregime te laten gelden, komt voort uit de dringende wens van de wetgever om de

jeugdwerkloosheid terug te dringen. Deze jongeren kunnen voor hun inkomensvoorziening een beroep doen op studiefinanciering. De Raad heeft, in een zaak waar een beroep was gedaan op leeftijdsdiscriminatie, al eerder geoordeeld dat dit een redelijke en objectieve grond vormt voor dit aparte bijstandsregime en daarmee is de wetgever binnen de grenzen van zijn ruime beoordelingsvrijheid gebleven.[...] Er is geen reden om daarover in de context van de Tozo en van een beroep op het gelijkheidsbeginsel anders te oordelen.

4.3.6. Voor zover appellante het niet gerechtvaardigd vindt dat, anders dan in haar geval, ondernemers met een partner in loondienst onder de Tozo 1 zelfs recht op bijstand hadden als het inkomen van de partner (fors) boven het sociaal minimum lag, leidt dit niet tot een ander oordeel. Ook dit verschil is primair het gevolg van de in 4.3.5 bedoelde en rechtens te respecteren wens en keuze van de wetgever. [...]

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak [...].

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2025, 363

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1319](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (voorheen: de minister voor Rechtsbescherming),
appellant sub 2.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15, 23

Uitvoeringswet Algemene Verordening Gegevensbescherming (UAVG) 41

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) 29

Awb 8:42

AVG. Gedeeltelijke toewijzing inzageverzoek. Artikel 29, derde lid, van het Rv kan niet als uitzonderingsgrond op het inzagerecht, zoals door artikel 23 van de AVG is voorgeschreven, worden aangemerkt. Voor zover hier van belang bepaalt artikel 23 van de AVG dat de reikwijdte van het recht als bedoeld in artikel 15 kan worden beperkt door middel van lidstaatrechtelijke bepalingen die op de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker van toepassing zijn. Artikel 29, tweede lid en derde lid, van het Rv zijn niet van toepassing op de minister of de RvdK, maar op de (civiele) gerechten. Daarbij gaat het hierin om de verstrekking van stukken en niet om beperking van het inzagerecht.

Artikel 41 van de UAVG biedt een grondslag om het recht als bedoeld in artikel 15 van de AVG te beperken. De minister heeft niet gemotiveerd waarom het buiten toepassing laten van het inzagerecht van [appellant sub 1] noodzakelijk en evenredig is ter waarborging van de in artikel 41, eerste lid, aanhef en onder f en i, van de UAVG genoemde belangen. Daarnaast is onduidelijk gebleven hoe de minister rekening heeft gehouden met de elementen in artikel 41, tweede lid, van de UAVG.

Besluiten waarbij de minister het verzoek van [appellant sub 1] om inzage van zijn persoonsgegevens en die van zijn zoon, gedeeltelijk heeft toegewezen. [...]

(Persoonsgegevens in) documenten in civiele procedures

6. [appellant sub 1] is het er niet mee eens dat stukken die de minister voor civiele procedures heeft geschreven een uitzonderlijke aard zouden hebben en hij daarom niet zijn AVG-rechten niet kan effectueren. [...]

7. Het incidenteel hoger beroep van de minister is (ook) gericht tegen overweging 4.9 van de uitspraak van de rechtbank. De rechtbank oordeelt volgens de minister ten onrechte dat uit het inzagerecht van artikel 15 van de AVG volgt dat de RvdK op verzoek van een betrokkene - bijvoorbeeld door middel van een overzicht - inzichtelijk zou moeten maken welke persoonsgegevens uit het kinddossier door hem in een gerechtelijke civiele procedure gebruikt dan wel verstrekt zijn. [...]

7.1. De Afdeling stelt voorop, zoals zij eerder heeft overwogen in onder meer haar uitspraak van 9 augustus 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3067](#), dat artikel 15, derde lid, van de AVG recht geeft op verstrekking van een kopie van de persoonsgegevens die worden verwerkt. Stukken als zodanig zijn geen persoonsgegevens. Het recht op inzage betekent dan ook niet dat [appellant sub 1] zonder meer recht heeft op inzage in of kopieën van stukken.

De Afdeling begrijpt de overwegingen 4.8 en 4.9 van de uitspraak van de rechtbank zo, dat zij heeft bedoeld dat er voor de inzage in persoonsgegevens die deel uitmaken van processtukken in de civielrechtelijke procedures een bijzondere en uitputtende regeling geldt, die voorrang heeft boven de AVG. Anders dan de rechtbank meent, is de AVG als Unierechtelijke verordening rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat en heeft voorrang boven nationaal recht. De bescherming van natuurlijke personen bij de verwerking van persoonsgegevens is een fundamenteel recht. Dat fundamentele recht heeft alleen geen absolute gelding. Hoewel de rechtbank dit niet nader toelicht, heeft zij in overweging 2.1 wel genoemd dat in artikel 23 van de AVG en artikel 41 van de UAVG beperkingen op het inzagerecht zijn opgenomen. De Afdeling zal onderzoeken of in dit geval op grond van (één van) die artikelen een beperking op het inzagerecht geldt.

7.2. Artikel 23 van de AVG biedt de mogelijkheid om, wanneer dit noodzakelijk en evenredig is in een democratische samenleving, de rechten van betrokkene te beperken. De wetgever kan op die manier een categorische beperking in sectorspecifieke wetgeving opnemen, onder meer ter bescherming van gerechtelijke procedures als genoemd in artikel 23, eerste lid, aanhef en onder f, van de AVG, waarop de minister heeft gewezen. Artikel 29, derde lid, van het Rv kan naar het oordeel van de Afdeling echter niet als uitzonderingsgrond op het inzagerecht, zoals door artikel 23 van de AVG is voorgeschreven, worden aangemerkt. Voor zover hier van belang bepaalt artikel 23 van de AVG dat de reikwijdte van het recht als bedoeld in artikel 15 kan worden beperkt door middel van lidstaatrechtelijke bepalingen die op de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker van toepassing zijn. Artikel 29, tweede lid, van het Rv bepaalt, voor zover van belang, dat de griffier aan een ieder die dat verlangt afschrift van vonnissen, arresten en beschikkingen verstrekt, tenzij verstrekking naar het oordeel van de griffier ter bescherming van zwaarwegende belangen van anderen, waaronder die van partijen, geheel of gedeeltelijk dient te worden geweigerd. Het derde lid bepaalt dat onder vonnissen, arresten en beschikkingen zijn begrepen stukken die bij de uitspraak zijn gevoegd en dat van andere tot een procesdossier behorende stukken geen afschrift of uittreksel aan derden wordt verstrekt. Deze bepalingen zijn niet van toepassing op de minister of de RvdK, maar op de (civiele) gerechten. Daarbij gaat het hierin om de verstrekking van stukken en niet om beperking van het inzagerecht. Bovendien is niet gebleken dat artikel 29, leden 2 en 3, van het Rv, dat van voor de AVG dateert, specifieke bepalingen als bedoeld in artikel 23, tweede lid, van de AVG bevat, en is ook niet gesteld dat deze specifieke bepalingen niet van toepassing zijn. De enkele

stelling van de minister ter zitting dat de beperking van het inzagerecht volgt uit het stelsel van het Rv is daartoe onvoldoende.

7.3. Artikel 41 van de UAVG biedt een grondslag om het recht als bedoeld in artikel 15 van de AVG te beperken. De Afdeling begrijpt uit de wetsgeschiedenis van de UAVG (Kamerstukken II, 2017-2018, 34 851, nr. 3, blz. 17, 49 en 122) dat artikel 41 van de UAVG is bedoeld als vangnet in individuele gevallen waarin dat incidenteel noodzakelijk is. Artikel 41 van de UAVG vergt een afweging in een concreet geval tussen enerzijds het inzagerecht van de betrokkene en anderzijds het aan de orde zijnde generieke belang. Dit betekent dat in geval van strijdigheid tussen enerzijds de uitoefening van het inzagerecht en anderzijds de rechten of vrijheden van anderen de betrokken rechten tegen elkaar moeten worden afgewogen. Voor zover mogelijk moet ervoor worden gekozen de persoonsgegevens te verstrekken op een wijze die geen afbreuk doet aan die rechten of vrijheden (zie het arrest van de Hoge Raad van 4 oktober 2024, [ECLI:NL:HR:2024:1372](#), overweging 3.3.5).

7.4. Beoordeeld moet worden of artikel 41 van de UAVG in het geval van [appellant sub 1] een grondslag bood om artikel 15 van de AVG buiten toepassing te laten. Het buiten toepassing laten van het (in dit geval) inzagerecht moet volgens het eerste lid van artikel 41 noodzakelijk en evenredig zijn, met het oog op een dat lid in genoemd doel. Het is primair aan de verwerkingsverantwoordelijke om daarvoor een motivering te geven. In de besluiten van de minister is hierover niets opgenomen. Het besluit van 31 maart 2020 is alleen al daarom onvoldoende gemotiveerd. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend.

In het verweer in beroep en in hoger beroep heeft de minister nader toegelicht waarom het inzagerecht van [appellant sub 1] in de civiele processtukken buiten toepassing mocht worden gelaten met toepassing van artikel 41, eerste lid, van de UAVG. Volgens de minister is de beperking noodzakelijk en evenredig ter waarborging van de bescherming van de onafhankelijkheid van de rechter en gerechtelijke procedures (sub f) en de bescherming van de betrokkene of van de rechten en vrijheden van anderen (sub i). Hij heeft gewezen op het belang van procespartijen om vrijelijk en vertrouwelijk informatie met de rechter uit te wisselen. Gelet op de nadere motivering zal de Afdeling bezien of de rechtsgevolgen van het besluit van 31 maart 2020 in zoverre in stand kunnen blijven.

7.5. Op zichzelf acht de Afdeling niet uitgesloten dat de minister zich in een geval als dit op de belangen van artikel 41, eerste lid, aanhef en onder f en i, van de UAVG kan beroepen om een uitzondering op het inzagerecht van [appellant sub 1] te maken. Zoals hiervoor in 7.3 is overwogen is voor de toepassing van artikel 41 van de UAVG wel een individuele beoordeling vereist. Bij de vraag of het buiten toepassing laten van het inzagerecht noodzakelijk en evenredig is, moet - voor zover van toepassing - rekening worden gehouden met de in het tweede lid genoemde elementen. De minister heeft wat betreft de noodzaak en evenredigheid van belang geacht dat het Hof Amsterdam in zijn arrest van 21 april 2020, [ECLI:NL:GHAMS:2020:1282](#), het door [appellant sub 1] aangetekende derdenverzet als bedoeld in artikel 376 van het Rv niet-ontvankelijk heeft verklaard en hij daardoor ook niet over de processtukken in die civiele procedure(s) kon beschikken. Daarnaast wijst de minister erop dat [appellant sub 1] wel inzage heeft gekregen in het kinddossier. Naar het oordeel van de Afdeling is deze motivering onvoldoende om de rechtsgevolgen van het besluit op dit punt in stand te laten. Het Hof Amsterdam heeft [appellant sub 1] niet-ontvankelijk verklaard in zijn derdenverzet. Daargelaten nog dat het Hof ten gevolge van de niet-ontvankelijkverklaring niet is toegekomen aan de verdere beoordeling van de vordering van [appellant sub 1] tot afgifte van procesdossiers, laat dit onverlet dat artikel 41 van de UAVG een afweging vergt van het inzagerecht van de betrokkene en het aan de orde zijnde generieke belang. Daarvoor is een individuele

beoordeling door de verwerkingsverantwoordelijke vereist. De Afdeling betreft hierbij dat het [appellant sub 1] in deze procedure niet om alle civiele processtukken gaat, maar alleen om de processtukken die de RvdK in die procedures heeft ingediend. Anders dan [appellant sub 1] op de zitting heeft gesteld, heeft hij in zijn bezwaarschrift een inperking aangebracht, luidende: "... in alle civiele processtukken opgesteld door de RvdK ...". De minister heeft niet gemotiveerd waarom het buiten toepassing laten van het inzagerecht van [appellant sub 1] noodzakelijk en evenredig is ter waarborging van de in artikel 41, eerste lid, aanhef en onder f en i, van de UAVG genoemde belangen. Daarnaast is onduidelijk gebleven hoe de minister rekening heeft gehouden met de elementen in artikel 41, tweede lid, van de UAVG. [appellant sub 1] heeft erop gewezen dat in de civiele processtukken bijzondere categorieën van persoonsgegevens van hem, als bedoeld in artikel 9 van de AVG, staan. Gelet op de aard van deze zaak acht de Afdeling dat aannemelijk, maar dit heeft de minister niet in zijn motivering betrokken. De minister kan er verder niet in worden gevolgd dat hij persoonsgegevens van anderen aan [appellant sub 1] zou verstrekken. Het geven van inzage moet plaatsvinden op een wijze die geen afbreuk doet aan de rechten of vrijheden van anderen. Onduidelijk is waarom de bedoelde inzage alleen kan plaatsvinden door (ook) persoonsgegevens van anderen te verstrekken.

7.6. Over de vraag of de rechtbank de processtukken had moeten opvragen, wordt als volgt overwogen.

In artikel 8:42 van de Awb is bepaald dat het bestuursorgaan de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de bestuursrechter zendt. Deze verplichting heeft ten doel te waarborgen dat een geschil over een besluit wordt beslecht op basis van alle relevante feitelijke gegevens die aan het bestuursorgaan ter beschikking staan, zodat de belanghebbende zich daarover kan uitlaten en de rechter daarmee bij zijn beoordeling rekening kan houden. De op de zaak betrekking hebbende stukken zijn in beginsel alle stukken die het bestuursorgaan ter beschikking staan of hebben gestaan en die van belang kunnen zijn voor de beslechting van de (nog) bestaande geschilpunten. De beoordeling of de inhoud van het betreffende stuk voor de besluitvorming in de zaak van belang is (geweest), kan niet geschieden zonder kennisneming van die inhoud. Naar het oordeel van de Afdeling ligt het in zo'n geval in de rede dat de bestuursrechter zo'n stuk opvraagt - eventueel onder attendering op de mogelijkheid te verzoeken om toepassing te geven aan artikel 8:29 van de Awb - als het niet op de voet van artikel 8:42 van de Awb door het bestuursorgaan is ingezonden. Dit neemt niet weg dat de rechter onder omstandigheden ook zonder kennisneming van het desbetreffende stuk kan beslissen dat dit stuk niet van enig belang voor de besluitvorming kan zijn (geweest) (zie het arrest van de Hoge Raad van 15 november 2013, [ECLI:NL:HR:2013:1129](#)). [appellant sub 1] heeft verzocht om inzage in al zijn persoonsgegevens en die van zijn zoon inzake vijf onderwerpen, die niet specifiek het kinddossier betreffen. Naar het oordeel van de Afdeling zijn alle documenten over de vijf onderwerpen die de RvdK ter beschikking staan of hebben gestaan en waarin de persoonsgegevens van [appellant sub 1] of zijn zoon worden verwerkt, op de zaak betrekking hebbende stukken als bedoeld in artikel 8:42 van de Awb. [appellant sub 1] voert terecht aan dat de rechtbank de verklaring van de minister dat in de civiele procedures niet meer of andere gegevens zijn ingebracht dan de gegevens uit het kinddossier, ten onrechte aannemelijk heeft geacht. Naar het oordeel van de Afdeling kon de rechtbank zich geen oordeel vormen over de vraag of inzage in de persoonsgegevens in de door de RvdK opgestelde civiele processtukken terecht was geweigerd, zonder dat zij inzage had in die processtukken.

7.7. Gelet op het voorgaande slaagt het betoog van [appellant sub 1]. Het betoog van de minister slaagt niet.

Zijn er meer stukken met persoonsgegevens? [...]

Conclusie

11. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. [...]

JnB 2025, 364

Rechtbank Midden-Nederland, 28-02-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:1029](#)

minister van Financiën.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 23

Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR) 67

AVG. Gedeeltelijk afwijzing inzageverzoek. De vraag of de minister i.c. op grond van artikel 23, aanhef en onder d en/of h, van de AVG de inzage van eiseres mocht beperken, heeft de minister niet gemotiveerd aan de hand van haar eigen verwerkingsdoelen. Daarvoor voert de minister het toezicht en opsporingsbelang van de opvragende instantie op als weigeringsgrond. Dit is niet juist. Ook heeft de minister niet gemotiveerd waarom het beperken van het inzagerecht in dit geval strikt noodzakelijk en evenredig is geschiedt, zoals artikel 23, eerste lid, van de AVG voorschrijft.

GEHEIMHOUDINGSPLICHT. Geoordeeld wordt dat het beroep van de minister op zijn fiscale geheimhoudingsplicht geen stand houdt. Een inzageverzoek op grond van artikel 15 van de AVG mag niet worden beperkt door de fiscale geheimhoudingsplicht uit artikel 67 AWR. Het inzagerecht is namelijk een wettelijk voorschrift dat tot (beperkte) bekendmaking verplicht zoals bedoeld in artikel 67, tweede lid, aanhef en onder a van de AWR. Dat een inzageverzoek niet mag worden beperkt door de fiscale geheimhoudingsplicht, blijkt ook uit informatie van de belastingdienst.

De geheimhoudingsplicht die in de materiële wet van de opvragende instantie is neergelegd en waarop de minister zich beroept, mist hier evenzeer toepassing.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bibob

JnB 2025, 365

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1315](#)

burgemeester van Waalwijk.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3 lid 1 aanhef en onder b, lid 3 aanhef en onder a, 3a lid 1 aanhef en onder c

Algemene Plaatselijke verordening gemeente Waalwijk 2018 (APV) 1:6 aanhef en onder c

BIBOB. ONSCHULDPRESUMPTIE. Intrekking exploitatievergunning voor exploiteren horecabedrijf. Van schending van de onschuldpresumptie is sprake als een uiting een oordeel weergeeft omtrent de schuld van iemand die is aangeklaagd ter zake van het plegen van een strafbaar feit voordat de schuld van die persoon in de strafrechtelijke procedure is komen vast te staan. Verwijzing naar ABRS 03-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2690](#). I.c. is de onschuldpresumptie niet geschonden. **GEDOGEN.** Op grond van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet Bibob kan het bestuursorgaan een gegeven beschikking intrekken indien ernstig gevaar bestaat dat de beschikking mede zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen. Op grond van artikel 3, derde lid, aanhef en onder a, van de Wet Bibob wordt

de mate van dat gevaar vastgesteld op basis van feiten en omstandigheden die erop wijzen of redelijkerwijs doen vermoeden, dat de betrokkene in relatie staat tot strafbare feiten die zijn gepleegd bij activiteiten die overeenkomen of samenhangen met activiteiten waarvoor de beschikking wordt aangevraagd dan wel is gegeven.

Bij de exploitatie van een coffeeshop moet het dan gaan om feiten die vallen buiten de grenzen van wat expliciet wordt gedoogd. Feiten die vallen binnen wat wordt gedoogd, mogen niet ten grondslag worden gelegd aan het standpunt dat zich een ernstig gevaar voordoet.

Verwijzing naar ABRS 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1254](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Nederlanderschap

JnB 2025, 366

MK Rechtbank Amsterdam, 24-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:1849](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Grondwet 1, 93, 94, 120

Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie 1 lid 1, 2 lid 1, 8 lid 1

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 14

Protocol nr. 12 bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 1 lid 1 lid 2

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 19 lid 1

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 21 lid 1

NEDERLANDERSCHAP. De staatssecretaris van Justitie en Veiligheid mag niet het Nederlanderschap intrekken van een in Amsterdam geboren man met zowel de Nederlandse als de Marokkaanse nationaliteit die in het verleden veroordeeld is voor terroristische misdrijven. De rechtbank oordeelt dat intrekking van zijn Nederlanderschap in strijd is met het VN-Verdrag tegen rassendiscriminatie. Er wordt door de staatssecretaris een onderscheid gemaakt op basis van afkomst bij de behandeling van Nederlanders met alleen de Nederlandse nationaliteit en Nederlanders met ook nog een andere nationaliteit.

Bij deze uitspraak heeft de rechtbank Amsterdam een nieuwsbericht ([Intrekking Nederlanderschap op basis van afkomst niet toegestaan](#)) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2025, 367

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1296](#)

college van burgemeester en wethouders van Oldambt.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

WOB. ZOEKSLAG. Afwijzing informatie op grond van de Wob. I.c. wordt geoordeeld dat het college de gemaakte zoekslagen weliswaar voldoende inzichtelijk heeft gemaakt, maar niet het redelijkerwijs mogelijke heeft gedaan om documenten te achterhalen. De digitale zoekslagen zijn onzorgvuldig uitgevoerd omdat de documentsystemen onvoldoende doorzoekbaar zijn. De mogelijke verklaring voor het ontbreken van verdere documenten komt ongeloofwaardig voor.

[...] 1. Achmea heeft op 16 december 2019 verzocht om openbaarmaking van alle documenten over het onderhoud van, calamiteiten op/bij en incidenten op/bij de onbewaakte spoorwegovergang aan de Vogelzangsterweg in Scheemda (hierna: de spoorwegovergang). In het bijzonder wenst Achmea een rapport of register te ontvangen over de (bijna) ongevallen, incidenten en alle meldingen met betrekking tot die spoorwegovergang over een periode van de afgelopen tien jaar.

[...] 4.2. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het college de gemaakte zoekslagen weliswaar voldoende inzichtelijk heeft gemaakt, maar niet het redelijkerwijs mogelijke heeft gedaan om documenten te achterhalen. Gelet op de hiervoor beschreven documentsystemen voldoen de zoektermen en -methoden die het college heeft gebruikt niet. Daarom zijn de zoekslagen ondeugdelijk geweest. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het systeem voor binnenkomende post onvoldoende doorzoekbaar is, doordat de binnenkomende post alleen op bestandsnaam kan worden doorzocht. De bestandsnaam geeft immers lang niet altijd een weerspiegeling van de inhoud. Ook het overkoepelende systeem is beperkt doorzoekbaar omdat de ingescande documenten niet inhoudelijk op zoektermen kunnen worden doorzocht.

4.3. Het betoog slaagt.

5. Volgens Achmea heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat kan worden aangenomen dat er niet meer documenten onder het college berusten. [...]

[...] 5.2. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling volgt dat wanneer een bestuursorgaan stelt dat na onderzoek is gebleken dat een bepaald document niet of niet meer onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, het in beginsel aan degene is die om informatie verzoekt om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, een bepaald document toch onder dat bestuursorgaan berust. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 31 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3088](#).

Bij de beoordeling of een stelling van een bestuursorgaan de Afdeling niet ongeloofwaardig voorkomt, zal worden betrokken op welke wijze het onderzoek is verricht. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 4 augustus 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1743](#).

5.3. Het college heeft een aantal keren aanvullende zoekslagen gedaan waardoor documenten zijn gevonden die onder de reikwijdte van het verzoek vallen. Het college noemt als mogelijke verklaring voor het ontbreken van verdere documenten, dat deze mogelijk niet zijn opgesteld - zoals gespreksverslagen - dan wel opgeslagen, omdat de gemeente geen formele betrokkenheid heeft bij de spoorwegovergang. Hierdoor is het feitelijk onmogelijk om deze documenten te verstrekken. Deze verklaring komt de Afdeling ongeloofwaardig voor. Zoals hiervoor reeds is geconcludeerd zijn de digitale zoekslagen onzorgvuldig uitgevoerd omdat de documentsystemen onvoldoende

doorzoekbaar zijn. Daarnaast acht de Afdeling het onwaarschijnlijk dat er tussen 2015, het jaar waarin een bestuurlijk overleg tussen het college en ProRail plaatsvond over de spoorwegovergang, en het ongeval in 2018 niet meer documenten zijn opgesteld en opgeslagen. De Afdeling volgt het college niet in diens standpunt dat het in die periode geen betrokkenheid had bij de spoorwegovergang, nu de spoorwegovergang is gesitueerd in een traject waarvan de gemeente wegbeheerder is. Ook heeft het college niet kunnen toelichten waarom de brief van 2 januari 2017 in het kader van een civiele procedure alsnog is gevonden.

5.4. Het betoog slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2025, 368

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1301](#)

Dienst Toeslagen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 7:10, 8:55d

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 6.10a, 6.10aa

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. BESLUITEN OP BEZWAAR. BEROEP NIET TIJDIG BESLISSSEN. BESLISTERMIJN. DWANGSOM. Vaststelling nadere termijn aan de Dienst Toeslagen bij uitblijvende besluiten op bezwaar in het kader van de hersteloperatie toeslagen, en welke dwangsom daarbij wordt gehanteerd.

[...] 14. Zoals hiervoor onder 4 is overwogen, heeft de Dienst Toeslagen voor het nemen van een besluit op bezwaar een wettelijke beslistermijn van maximaal achttien weken. De Afdeling komt nu tot het oordeel dat als de Dienst Toeslagen na gegrondverklaring van het eerste beroep gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit op bezwaar alsnog een besluit op bezwaar moet nemen, een nadere beslistermijn geldt van 60 weken na de datum waarop de wettelijke beslistermijn voor het nemen van een besluit op bezwaar is verstreken. Ook bij een herhaald beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit op bezwaar wordt de nadere beslistermijn zo vastgesteld dat er steeds vanaf het verstrijken van de wettelijke beslistermijn in totaal een nadere beslistermijn van 60 weken wordt gegeven. In deze gevallen wordt aan de uitspraak een dwangsom verbonden van € 100,00 per dag waarmee de nadere termijn van 60 weken wordt overschreden, met een maximum van € 15.000,00.

15. In geval ten tijde van de uitspraak op een eerste dan wel herhaald beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit al 60 weken zijn verstreken na de ommekomst van de beslistermijn op bezwaar, geldt een nadere beslistermijn van twee weken na de dag waarop de uitspraak wordt verzonden. In deze gevallen wordt aan de uitspraak een dwangsom verbonden van € 250,00 per dag waarmee de nadere termijn van twee weken wordt overschreden, met een maximum van € 37.500,00.

16. Als in een individueel geval bijzondere omstandigheden daartoe aanleiding geven, kan een andere beslistermijn of dwangsom worden bepaald.

17. De Afdeling raadt de rechtbanken aan uit oogpunt van rechtseenheid, rechtsgelijkheid en rechtszekerheid dezelfde termijnen in de toekomst te hanteren. [...]

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Afdeling bestuursrechtspraak stelt zelf langere beslistermijn vast voor Dienst Toeslagen in hersteloperatie") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2025, 369

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1299](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw 1994) 2 lid 1, lid 2

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. ALTERNATIEVEN. Gedeeltelijke herinrichting N324 in het kader van de verkeersveiligheid. I.c. wordt geoordeeld dat het college inzichtelijk heeft gemaakt dat de belangen van appellante [exploitante landbouwmechanisatiebedrijf] bij de besluitvorming zijn betrokken en dat de uitkomst van de belangenafweging niet onevenredig is in verhouding tot de met het verkeersbesluit te dienen doelen. Een bestuursorgaan heeft beleidsruimte bij de belangenafweging en de bestuursrechter gaat niet na of hij in het concrete geval tot hetzelfde besluit zou zijn gekomen. Dit brengt mee dat het college de aangedragen alternatieven weliswaar moet onderzoeken, maar dat het bestaan van alternatieven niet per se betekent dat de keuze die het college heeft gemaakt de rechterlijke toets niet kan doorstaan. Daarvan is alleen sprake als op voorhand duidelijk is dat door verwezenlijking van de aangedragen alternatieven een gelijkwaardig resultaat kan worden bereikt met aanmerkelijk minder bezwaren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 370

MK ABRS, 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1109](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

EU Handvest 4

EVRM 3

ASIEL. DUBLIN. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij voor Cyprus van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan. Er is geen sprake van ernstige tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Cyprus waarvan de minister niet onkundig kan zijn en die een reëel risico met zich brengen dat de vreemdeling bij terugkeer naar Cyprus terechtkomt in een situatie die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een persbericht ([Nederland mag asielzoekers blijven overdragen aan Cyprus](#)) uitgebracht.

JnB 2025, 371

MK ABRS, 20-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1193](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000

ASIEL. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de minister ervan mocht uitgaan dat de vreemdeling de Keniaanse nationaliteit heeft, alleen omdat die zonder problemen heeft kunnen reizen met een Keniaans paspoort. De minister heeft het Keniaanse paspoort namelijk niet, anders dan in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van 14 maart 2024 [[ECLI:NL:RVS:2024:1071](#)], op authenticiteit kunnen onderzoeken, omdat de vreemdeling dat niet heeft overgelegd. Dat de vreemdeling met het paspoort heeft kunnen reizen, is onvoldoende om zonder nadere motivering van de authenticiteit van het Keniaanse paspoort uit te gaan.

JnB 2025, 372

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 25-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:4844](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 43

ASIEL. Omdat de beslistermijn in asielzaken met WBV 2023/26 niet rechtmatig is verlengd (verwijzing naar [ECLI:NL:RBDHA:2024:21727](#)), verstreek de beslistermijn voor de aanvraag van eiseres op 30 juli 2024. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 43 van de Vw volgt dat een besluitmoratorium ook van toepassing is op asielaanvragen waarop nog niet is beslist en dat daaronder ook vallen de asielaanvragen waarvoor de oorspronkelijke beslistermijn van zes maanden al is verstreken op het moment van inwerkingtreding van het besluitmoratorium. Het besluitmoratorium is op eiseres van toepassing. De minister moet uiterlijk op 30 juli 2025 op de asielaanvraag van eiseres beslissen, zodat de beslistermijn nog

niet is verstreken. Het beroep is daarom ongegrond. Toen eiseres beroep instelde tegen het uitblijven van een besluit op haar aanvraag, was het besluitmoratorium nog niet van kracht. Het beroep is daarom terecht ingediend. Eiseres krijg daarom een vergoeding voor haar proceskosten.

JnB 2025, 373

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 27-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:5174](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. In deze uitspraak oordeelt de rechtbank dat de minister een land niet mag aanwijzen als veilig land van herkomst wanneer er groepen zijn uitgezonderd van deze aanwijzing. In deze specifieke zaak heeft dit tot gevolg dat de rechtbank de aanwijzing van Marokko als veilig land van herkomst in artikel 3.37f, vierde lid, aanhef en onder a, van het Voorschrift Vreemdelingen, onverbindend verklaart. Ook betekent dit voor eiseres dat de minister haar aanvraag ten onrechte heeft afgewezen als kennelijk ongegrond op grond van artikel 30b, eerste lid onder b, van de Vreemdelingenwet. De rechtbank verklaart het beroep gegrond en draagt de minister op om een nieuw besluit te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 374

HvJEU (Derde kamer), 27-03-2025, [ECLI:EU:C:2025:218](#)

Laghman.

Richtlijn 2011/95/EU 10 lid 1 d

KWALIFICATIERICHTLIJN. Artikel 10, lid 1, onder d), van richtlijn 2011/95/EU

[Kwalificatierichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt en die in zijn land van herkomst het doelwit is van een vendetta omdat hij lid is van een familie die betrokken is bij een vermogensgeschil, niet enkel op die grond kan worden beschouwd als behorend tot een „specifieke sociale groep” in de zin van die bepaling.

[Naar inhoudsopgave](#)